

[Korsgaard.]

forringer Muligheden for at opnaa gode Betingelser end det modsatte.

Endelig er der saa Spørgsmaalet om, hvorvidt Bemyndigelsen skal indskrænkes til at gives af Finansudvalget, eller om den ogsaa skal kunne gives af nogle Personer. Det er en kendt Sag, at Forholdene kan ligge saaledes — navnlig var det jo Tilfældet tidligere, da Magtforholdene laa anderledes, end de gør nu —, at det er ønskeligt i en given Situation at have en vis Mulighed for at konstatere, om der i begge Rigsdagens Ting er Flertal for en eller anden Ordning, og derfor har vi fra konservativ Side — jeg husker ikke, om vi alle har gjort det, men de fleste af os har i hvert Fald — i Situationer stemt for, at der gives Bemyndigelse af den Kreds af Personer, der her tænkes paa. Jeg vil altsaa ikke benægte, at det kan være praktisk, og jeg vil heller ikke paa nogen Maade paastaa, at det er forfatningsstridigt, for hvis jeg mente det, vilde jeg naturligvis ikke tidligere have stemt for en saadan Bestemmelse, og det har jeg; men jeg vil hævde, at det er en daarlig Skik at delegere Rigsdagens Myndighed til det, jeg plejer at kalde tilfældige Personer, altsaa Personer, der har siddet i Finansudvalgene i den Rigsdagssamling, der gaar forud for den rigsdagsløse Periode.

Jeg synes ikke, man skal tilstræbe at fortsætte med den Slags, i mangfoldige Tilfælde i hvert Fald, fuldkommen unødvendige Ting. Der maa vel sagtens være en Mening med, at Ministeren er kommet med Lovforslaget nu. For det er vel ikke saadan noget, han har drømt om i Nat, at nu var det egentlig rart at komme med et Lovforslag? Der maa vel være en — efter Ministerens Mening — forstandig Baggrund for at komme med det netop nu. Vi ved jo alle, at vi nu har en 4—5 Maaneder foran os, hvor Rigsdagen er inde — jeg gaar jo ud fra, at længere bliver det heller ikke —, men saa synes jeg da, at det var naturligt, at man undersøgte, om *det* ikke er sket, der skulde ske i denne Sag i Løbet af den Tid, saa det var unødvendigt at fortsætte en Praksis, som jeg dog vil tro mange vil synes ikke er nogen særlig eftertragtelseværdig Praksis.

Mit Parti ønsker altsaa for det første, som jeg allerede har sagt — jeg vil

gerne gentage det, for det vil rimeligvis senere blive sagt, at vi er imod, at Staten laaner billigt —, at Staten skal laane billigt, men vi synes, at her gaar man for vidt og gennemfører, hvad der er unødvendigt, som Situationen er for Øjeblikket. Vi har derfor foreslaaet den Ændring, som er omtalt af den ærede Ordfører, og jeg skal anbefale, at man stemmer derfor. Jeg kan som yderligere Grund til, at jeg ikke er særlig glad ved Bemyndigelsesloven, anføre, at dette udelukker, at de smaa Partier overhovedet kan komme til at udtale sig, og det udelukker det endnu stærkere, hvis man vil benytte Loven i en rigsdagsløs Periode — for i den Tid, da Rigsdagen er inde, er de faktiske Forhold saadan, at det, selv om en Sag henvises til Finansudvalget, dog ikke er saa sjældent, at ogsaa andre Mennesker nogenlunde ved, hvad der foregaar. Ved den Ordning, man her træffer, udelukker man Mindretallet fuldkomment fra overhovedet at kunne gøre deres Synspunkter gældende, saa alt taget i Betragtning er der særdeles god Grund til at støtte det af Udvalgets Mindretal stillede Ændringsforslag.

Himmelstrup: Den højtærede Indenrigsminister har i Finansudvalget forklaret, at han anser det for at være en forhandlingsmæssig Fordel, naar han faar den Bemyndigelse, som dette Lovforslag er Udtryk for, og den højtærede Indenrigsminister har forklaret, at han allerede under de løbende Forhandlinger har gjort Erfaringer i den Retning, og at han derfor bedre vil være i Stand til at udnytte de Chancer, der maatte foreligge, naar han har en saadan Bemyndigelse, end naar han ikke har den. Vi er alle interesserede i, at den Afslutning paa denne Sag, som den højtærede Indenrigsminister tilstræber, bliver saa gunstig som overhovedet muligt, og naar Ministeren er af den Opfattelse, at han forbedrer sine Forhandlingschancer, naar han faar dette Lovforslag gennemført, mener vi — da han er den eneste, som i Virkeligheden er i Stand til at bedømme dette —, at saa maa han have denne Bemyndigelse.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side, om, at Ordene i § 1, 2den og 3die Linie, skal